

Arrest

nr. 177 951 van 18 november 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 7 maart 2014 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 24 juni 2011 waarbij een aanvraag om, met toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd onontvankelijk wordt verklaard en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van dezelfde datum tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 oktober 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 november 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat Y. CHALLOUK, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. BOUMAHDI, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster diende via een op 17 mei 2011 gedateerd schrijven een aanvraag in om, met toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd.

1.2. Op 24 juni 2011 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij verzoeksters aanvraag om, op medische gronden, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd onontvankelijk wordt verklaard en de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

De beslissing waarbij verzoeksters aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd onontvankelijk wordt verklaard, die verzoekster op 5 februari 2014 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 18.05.2011 bij onze diensten werd ingediend door:

[M.R.] [...]

Nationaliteit: Marokko

[...]

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden:

Artikel 9ter - § 3 3° - van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen; het standaard medisch getuigschrift werd niet voorgelegd bij de aanvraag.

Inderdaad maakt betrokkene in haar aanvraag 9ter een medisch getuigschrift over gedateerd op 10.05.2011. Dit medisch getuigschrift is echter niet opgesteld conform het model vereist door Art.9ter §1 van de wet van 15.12.1980 en gepubliceerd in bijlage bij het KB van 24.01.2011 tot wijziging van het KB van 17.05.2007; bovendien werd geen enkel ander medisch getuigschrift voorgelegd dat werd opgesteld conform het model van dit standaardgetuigschrift. De aanvraag werd ingediend op 18.05.2011, dus na de invoeging op 29.01.2011 van het KB van 24.01.2011, en kan bijgevolg niet anders dan onontvankelijk worden verklaard overeenkomstig art.9ter §3-3° van de wet van 15.12.1980, gezien het standaardmodel medisch getuigschrift niet samen met de aanvraag werd overgemaakt.”

Dit is de eerste bestreden beslissing.

Het bevel om het grondgebied te verlaten – door verzoekster ten onrechte omschreven als “inreisverbod” – , dat verzoekster ook op 5 februari 2014 ter kennis werd gebracht, bevat de volgende motivering:

“In uitvoering van de beslissing van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid meegedeeld op datum van 24/06/2011, wordt aan [M.R.] (V)

[...]

van Marokko nationaliteit, [...]

het bevel gegeven om uiterlijk op 07/03/2014 het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van Denemarken, Duitsland, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Litouwen, Luxemburg, Malta, Nederland, Noorwegen, Oostenrijk, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Spanje, Tsjechië, Zweden en Zwitserland (1), tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven (2).

REDEN VAN DE BESLISSING:

• De betrokkene verblijft in het Rijk zonder in het bezit te zijn van de vereiste binnenkomstdocumenten. (art. 7, alinea 1,1° van de Wet van 15 december 1980). Niet in het bezit van een geldig visum.”

Dit is de tweede bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding te haren laste te leggen.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1. De Raad stelt vast dat verzoekster in één verzoekschrift zowel een beslissing waarbij haar aanvraag om machtiging tot verblijf wordt afgewezen als een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten aanvecht. In het belang van een goede rechtsbedeling dient diegene die een beroep doet op de rechter, voor elke vordering evenwel een afzonderlijk geding aan te spannen om alzo de rechtsstrijd overzichtelijk te houden en een vlotte afwikkeling van de zaak mogelijk te maken (R. STEVENS, *Raad van State I. afdeling bestuursrechtspraak, 2. Het procesverloop*, Brugge, die Keure, 2007, 65). Verscheidene vorderingen kunnen slechts ontvankelijk in één enkel verzoekschrift worden ingesteld indien bij uitzondering de goede rechtsbedeling daardoor wordt bevorderd, meer bepaald indien de vorderingen, wat hun voorwerp of wat hun grondslag betreft, zo nauw samenhangen dat het als waarschijnlijk voorkomt dat vaststellingen gedaan of beslissingen genomen met betrekking tot de ene vordering, een weerslag zullen hebben op de uitkomst van de andere vordering. In casu toont verzoekster de samenhang tussen de bestreden beslissingen, die elk op grond van een andere juridische en feitelijke basis werden genomen, niet aan. De Raad merkt ook op dat de eventuele nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing niet automatisch tot gevolg heeft dat de rechtsgeldigheid van de tweede bestreden beslissing hierdoor in het gedrang komt. De nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing leidt immers niet tot de vaststelling dat verzoekster tot enig verblijf is gemachtigd of toegelaten en dat de motieven die aan de basis liggen van het bevel om het grondgebied te verlaten kaduuk worden. Ter terechtzitting toont verzoeksters raadsman ook geen samenhang tussen de bestreden beslissingen aan en stelt hij zich naar de wijsheid van de Raad te gedragen.

In deze omstandigheden, nu verscheidene vorderingen die niet samenhangen in één enkel verzoekschrift worden ingesteld, is enkel het beroep ingesteld tegen de eerst vermelde bestreden beslissing, die in casu ook kan worden weerhouden als de belangrijkste, ontvankelijk en dienen enkel de middelen die zijn gericht tegen deze beslissing te worden onderzocht (RvS 4 januari 2012, nr. 217.105).

3.2. Gelet op voorgaande vaststelling dient geen standpunt meer te worden ingenomen inzake de door verweerder opgeworpen exceptie van onontvankelijkheid met betrekking tot het aangevochten bevel om het grondgebied te verlaten.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. Verzoekster voert in een enig middel de schending aan van de formele en de materiële motiveringsplicht, van de artikelen 9ter en 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van het zorgvuldigheidsbeginsel, van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en van het recht van verdediging.

Haar betoog luidt als volgt:

“[...]”

De motivering van de dienst Vreemdelingenzaken is op geen enkele wijze afdoende, nauwkeurig en volledig. De motivering is zelfs manifest onjuist.

Verwerende partij beperkt zich ertoe in haar beslissing te verwijzen naar het gegeven dat bij de medische aanvraag van verzoekster - in het bijzonder het standaard medisch verslag niet beantwoord[t] aan de eisen van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Dit is een manifest onjuiste beoordeling van verwerende partij. Immers, in de medische aanvraag van verzoekster is er melding gemaakt van de datum van het standaard medisch verslag zijnde 10/05/2011 en voldoet het medisch getuigschrift aan de eisen van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Verzoekster kan niet akkoord gaan met een dergelijke stereotype afwijzing van haar verzoek tot regularisatie, terwijl duidelijk blijkt dat verzoekster binnen het toepassingsgebied van het art. 9ter §1 van de Vreemdelingenwet valt.

Er is dan geen enkele afdoende motivering waarom verwerende partij de aanvraag van verzoekster niet ten gronde zou moeten beoordelen, dan wel zelf enig onderzoek zou uitvoeren. Verwerende partij is manifest onzorgvuldig en manifest onredelijk geweest in de beoordeling van de medische aanvraag van verzoekster.

Om een verblijf te bekomen op grond van medische redenen dient de medische toestand van de vreemdeling een zekere ernst te vertonen. Meer bepaald is vereist dat de ziekte, ongeacht de aard ervan een zekere ernst vertoont om een reëel beletsel voor de uitvoering van de uitvoeringsmaatregel te kunnen vormen. (Zie BROUCKAERT S., "Medische aspecten van het vreemdelingenrecht en artikel 3 van het EVRM. Een overzicht van rechtspraak van het Europees Hof van de Rechten van de Mens, de Raad van State en de burgerlijke rechtbanken", T. Vreemd., 2005, 196).

Er is niet vereist dat de ziekte levensbedreigend is, het kan volstaan dat bv. Gespecialiseerde zorgverstrekking nodig is. (zie bv. Kort.ged Brussel, 13meil998, RDE, 1998, 240) of nog dat regelmatige consultaties nodig zijn (continuïteit in de zorgverstrekking (zie bv. Kort.ged. Brussel, 14 augustus 1996, T. Vreemd, 1996, 373).

De Raad van State voegt hieraan toe: "ce qui est en cause n'est pas la stabilité d'un état de santé, mais bien sa gratuité et la constance de soins qu'il appelle (zie RVS, nr. 62.844, 30 oktober 1996).

Bovendien dient verwerende partij na te gaan of de vreemdeling in zijn land van herkomst over de nodige medische zorgverstrekking kan beschikken.

Indien blijkt dat dit niet onderzocht is, dan is er manifeste schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aan de orde.

Verzoekster stelt echter wel vast dat verwerende partij het spel niet op een eerlijke wijze speelt.

Verzoeker stelt vast dat artikel 9ter § 1 Vreemdelingenwet bestaat uit twee delen.

- lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling*
- wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft.*

Verzoekster vraagt zich af of verwerende partij tevens onderzocht heeft of er een adequate behandeling mogelijk is zijn land van herkomst.

Blijkbaar maakt de Dienst Vreemdelingenzaken zich er gemakkelijk vanaf door enkel te stellen dat het door verzoekster bijgebrachte standaard medisch getuigschrift niet beantwoord[t] aan de eisen van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, wat manifest niet juist is.

Deze uiterst beperkte, manifest onjuiste, onredelijke en onzorgvuldige motivering druist in met wat hoger werd gesteld, namelijk dat de motivering van een beslissing evenredig moet zijn met het belang ervan. In casu heeft deze beslissing voor verzoekster zeer verstreckende gevolgen daar deze oordeelt over het verblijf van verzoekster.

Deze uiterst summiere motivering van DVZ staat dan ook in contrast met het belang van de beslissing voor verzoekster.

Bovendien is het zo dat wanneer een bestuur een discretionaire bevoegdheid heeft in het nemen van beslissingen, deze uitgebreider gemotiveerd dienen te worden.

Gezien verzoekster de motieven niet begrijpt die dienst vreemdelingen aanvoert, en haar aldus niet in staat stelt te begrijpen op welke feitelijke gegevens de bestreden beslissing haar steun vindt, is er derhalve NIET voldaan aan de motiveringsplicht.

Een rechtshandeling die niet voldoet aan de motiveringsplicht zoals vermeld in artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen maakt deze handeling nietig gezien dit een schending is van een substantiële vormvereiste.

Het middel is derhalve ernstig.

De dienst vreemdelingenzaken wenst haar beslissing juridisch te motiveren door te verwijzen naar artikel 9ter § 1 van de Vreemdelingenwet.

Stel dat verzoeker dit nog zou kunnen volgen - quod non - dan gaat artikel 9ter §1 van de Vreemdelingenwet nog verder. Er dient echter ook nog gekeken te worden of er wel een mogelijkheid is tot behandeling in het land van herkomst van verzoekster.

Verzoekster stelt vast dat de bestreden beslissing met geen woord rept over de mogelijke behandeling.

Niettemin stelt artikel 9ter § 1 juncto § 4 van de Vreemdelingenwet dat ook de toegang tot de medicatie dient te worden nagegaan eveneens in de ontvankelijkheidsfase.

De dienst vreemdelingenzaken dient eveneens te motiveren indien zij de aanvraag onontvankelijk wenst te verklaren of verzoekster een levensbedreigende aandoening heeft of niet op heden dit verband houdt met het feit of hij hier ten lande toegang heeft tot de nodige geneesmiddelen.

De dienst vreemdelingenzaken heeft het nagelaten om ook maar op enige wijze na te gaan of er een toegang bestaat in het land van herkomst van verzoekster tot de nodige medicijnen en indien zij terugkeert naar haar land van herkomst, alwaar er geen toegang is tot medicijnen, haar aandoening niet als levensbedreigend zal worden beschouwd.

Artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 in samenlezing met artikel 62 Vreemdelingenwet heeft tot doel dat de bestuurde, zelfs als de beslissing niet wordt aangevochten, hem in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat er kan worden beoordeeld of er aanleiding bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Artikel 2 en 3 van de voormelde wet verplicht de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overweging op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op afdoende wijze.

Het begrip afdoende impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de beslissing.

Gezien er geen enkele motivering is omtrent de toegang tot de gezondheidszorg staat deze summiere motivering niet evenredig met het belang ervan.

Deze beslissing heeft voor verzoekster wel heel verstrekkende gevolgen gezien haar verblijf ervan afhangt.

Ook hier is het middel derhalve gegrond en is niet voldaan aan de nodige motiveringsplicht. Artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen en artikel 62 van Vreemdelingenwet bepalen dat de administratieve beslissingen zowel in feite als in rechte moeten worden gemotiveerd. Wanneer niet blijkt uit de motivering van de beslissing dat de overheid onderzocht heeft of de ziekte, ingeroepen door de aanvrager, een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling, schendt die maatregel artikel 3 EVRM."

4.2.1. De Raad stelt vast dat in de eerste bestreden beslissing duidelijk het determinerende motief wordt aangegeven op grond waarvan deze beslissing is genomen. Er wordt, met vermelding van de toepasselijke wetsbepaling, immers vastgesteld dat verzoekster naliert om een standaard medisch getuigschrift bij haar aanvraag om op medische gronden tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd te voegen en deze aanvraag daarom onontvankelijk is. Deze motivering is pertinent en draagkrachtig. Ze laat verzoekster toe om haar rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals deze voortvloeit uit artikel 62 van de Vreemdelingenwet en uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, kan niet worden vastgesteld.

4.2.2. De door verzoekster aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht dient in casu te worden onderzocht in het raam van de toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Artikel 9ter, § 1, vierde lid van de Vreemdelingenwet voorziet dat de vreemdeling die op medische gronden tot een verblijf in het Rijk wenst te worden gemachtigd bij zijn aanvraag hiertoe "een standaard

medisch getuigschrift over[maakt] zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad”.

Artikel 9ter, § 3, 3° van de Vreemdelingenwet stelt verder het volgende:

“§ 3. De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk :

[...]

3° indien het standaard medisch getuigschrift niet wordt voorgelegd bij de aanvraag of indien het standaard medisch getuigschrift niet beantwoordt aan de voorwaarden voorzien in § 1, vierde lid;”

Deze wetsbepaling verplicht de bevoegde minister, c.q. staatssecretaris, of zijn gemachtigde derhalve om een aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk te verklaren indien geen standaard medisch getuigschrift bij deze aanvraag werd gevoegd.

Het standaard medisch getuigschrift dat dient te worden aangewend is gevoegd als bijlage bij het koninklijk besluit van 24 januari 2011 tot wijziging van het koninklijk besluit van 17 mei 2007 tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het koninklijk besluit van 24 januari 2011).

Uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt dat het gedetailleerd medisch attest dat op 10 mei 2011 werd opgesteld en dat verzoekster bij haar aanvraag om, met toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd voegde niet overeenstemt met het document dat als bijlage bij het koninklijk besluit van 24 januari 2011 is gevoegd. Verscheidene vragen die in voormelde bijlage zijn opgenomen – onder meer de vraag naar de medische voorgeschiedenis – zijn niet terug te vinden op het document dat verzoekster aanwendde ter onderbouwing van haar aanvraag. Verzoekster kan dan ook niet worden gevolgd in haar stelling dat verweerder verkeerdelijk motiveerde dat zij naliet een standaard medisch getuigschrift zoals bedoeld in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet bij haar aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd te voegen.

Gelet op de duidelijke bepalingen, van artikel 9ter, § 3, 3° van de Vreemdelingenwet, volstaat de vaststelling dat geen standaard medisch getuigschrift bij de aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd werd gevoegd om deze aanvraag als onontvankelijk af te wijzen.

Indien verweerder vaststelt dat een aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk is omdat niet het vereiste standaard medisch getuigschrift bij deze aanvraag wordt gevoegd, dan dient hij uiteraard deze aanvraag niet meer “*ten gronde*” te onderzoeken. Verzoekster gaat met haar betoog – dat verweerder niet overging tot een onderzoek van de ernst van haar medische probleem, dat hij de vereiste van gespecialiseerde zorgverstrekking niet in aanmerking nam, dat hij geen standpunt innam inzake de toegankelijkheid van een behandeling en van medicatie in haar land van herkomst en, meer algemeen, dat in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet is bepaald dat in twee situaties een verblijfsmachtiging om medische reden kan worden toegestaan – voorbij aan dit gegeven.

Een schending van de materiële motiveringsplicht of van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

4.2.3. De door verzoekster aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel is gesteund op het gegeven dat verweerder niet heeft onderzocht of zij in haar land van herkomst over de nodige medische zorgverstrekking kan beschikken. De wetgever heeft evenwel bepaald dat verweerder een aanvraag om machtiging tot verblijf, die met toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet werd ingediend, als onontvankelijk dient af te wijzen indien het vereiste standaard medisch getuigschrift niet bij deze aanvraag werd gevoegd. Bij de bespreking van het vorige onderdeel van het middel werd reeds vastgesteld dat verzoekster naliet het vereiste standaard medisch getuigschrift over te maken en dat verweerder in dat geval geen verder onderzoek omtrent de eventuele beschikbaarheid van bepaalde medische zorgen dient door te voeren en slechts vermag om de ingediende aanvraag onontvankelijk te verklaren. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, of enig ander “*algemeen rechtsbeginsel*”, kan in voorliggende zaak, op basis van verzoeksters uiteenzetting, niet worden vastgesteld.

4.2.4. Inzake de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM dient erop te worden gewezen dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens reeds oordeelde dat deze verdragsbepaling niet het recht waarborgt om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat een

betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand van een vreemdeling beïnvloedt niet volstaat om een schending van die bepaling op te leveren. Het loutere feit dat verweerder bepaalde onderzoeksverrichtingen niet heeft gesteld laat ook geenszins toe te concluderen dat vaststaat dat verzoekster in haar land van herkomst zal worden gefolterd of zal worden onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen. Er dient tevens op te worden gewezen dat de eerste bestreden beslissing verzoekster niet verhindert om een met de vereiste stukken onderbouwde aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. In deze omstandigheden kan verzoekster niet worden gevolgd in haar standpunt dat artikel 3 van het EVRM werd geschonden.

4.2.5. Verzoekster laat voorts na op een voor de Raad begrijpelijke wijze uiteen te zetten waarom zij van oordeel is dat het recht van verdediging is geschonden, zodat dit onderdeel van het middel, bij gebrek aan de vereiste toelichting, als onontvankelijk moet worden beschouwd.

Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

Verzoekster heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing kan leiden aangevoerd en het beroep is onontvankelijk in de mate dat het is gericht tegen de tweede bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien november tweeduizend zestien door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK